

Dumnezeu și iertarea

23 iunie 2004

Herbert E. Douglass

Ori de câte ori caracterul lui Dumnezeu este greșit înțeles, conceptele despre cum și când iartă El devin confuze. Considerând că El este „sever și neiertător... o ființă al cărei atribut principal este judecata severă, unul care este un judecător aspru, un creditor brutal și neînduplecat,” bărbații și femeile din cele mai vechi timpuri au inventat multe metode prin care să Îl împace sau să Îl impresioneze (vezi Calea către Hristos, pag. 10, 11). Când Dumnezeu este înțeles așa cum este descoperit în Isus, avem o imagine infinit mai clară despre dragostea, mila și planurile Sale pentru omenirea căzută. Acum Îl vedem ca pe păstorul care își caută oaia, femeia care își caută banii, și tatăl care așteaptă. El nu așteaptă ca bărbații și femeile să își dea singuri seama cine este El. A luat inițiativa încă de când i-a „găsit” pe Adam și Eva în grădină, reamintindu-le că nu pot face nimic pentru a zdruncina dragostea și preocuparea Lui pentru ei.

Așa cum știu toți părinții adevărați, atunci când copiii îi dezamăgesc, problema nu este iertarea. Copiii zburdalnici învață mai devreme sau mai târziu că nu pot face nimic pentru ca părinții lor să îi iubească mai mult – aceștia deja îi iubesc! Tot ce trebuie să facă copiii este să ajungă în armonie cu părinții lor pentru a înțelege cât de iubitori și grijulii au fost aceștia, chiar și atunci când ei i-au dezamăgit. Iertarea nu este ceva ce Dumnezeu sau părinții pot porni sau opri. Când considerăm că ea se aplică doar atunci când persoana care se pocăiește cere iertare, apărăm modul în care se comportă oamenii unii cu alții. Păcătoșii au nevoie să știe că nu pot face nimic pentru a-L determina pe Dumnezeu să îi iubească mai mult – iertarea este un element constitutiv al dragostei.

Iertare? Da! Fără îndoială! Dar mai este ceva. Fiul risipitor „și-a venit în fire” atunci când și-a amintit ce fel de persoană era tatăl pe care îl tratase așa de urât. Se „topea” de dorul de casă. Și știa că singura cale de a-și pune viața în ordine era să ajungă înapoi la tatăl său. Nu după voia sa, ci după voia tatălui, care era întotdeauna cea mai bună. Știa că avea nevoie de mult ajutor: Dorea să fie „recuperat” pentru o viață după voia tatălui, nu a sa.

Cine a spus-o mai bine decât Ellen G. White?

„Religia Domnului Hristos înseamnă mai mult decât iertarea păcatelor; ea înseamnă îndepărtarea păcatelor și umplerea locului rămas liber cu harul Duhului Sfânt. Înseamnă iluminare spirituală și bucurie în Dumnezeu. Ea înseamnă o inimă eliberată de eu și binecuvântată de prezența continuă a Domnului Hristos. Când Domnul Hristos domnește în suflet, atunci acolo este curăție și eliberare de păcat. Slava, plinătatea și desăvârșirea planului Evangheliei sunt atunci împlinite în viață” (Parabolele Domnului Hristos, pag. 419, 420).

În multe ocazii, Ellen White a subliniat că scopul evangheliei este restaurarea imaginii lui Dumnezeu în oameni prin credință (vezi Educație, pag. 15, 16, 125). Iată doar un citat: „Iertarea păcatelor nu este singurul rezultat al morții Domnului Hristos. El a făcut acest sacrificiu infinit nu numai ca păcatul să poată fi îndepărtat, ci ca natura umană să poată fi refăcută, reînfrumusețată, reconstruită din ruina ei și făcută să stea în prezența lui Dumnezeu” (Mărturii pentru comunitate, vol. 5, pag. 537).

Îngrijorarea legată de obținerea iertării din partea lui Dumnezeu, indiferent cât de mult am fi greșit, indică faptul că nu am ascultat cu atenție ce spune Scriptura. Dumnezeu nu vine la tine pentru a te condamna, ci pentru a te salva. Noi singuri ne condamnăm: „Și judecata [sau „condamnarea,” n.tr.] aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (vezi Ioan 3:17-19, NKJV).

Iertarea lui Dumnezeu este splendoarea, esența îndurării Sale. Planul Său de refacere constituie forța motrice a dreptății Sale. Ceea ce a declarat Satana este imposibil; Dumnezeu închide gura mincinosului prin faptul că păcătosul „va birui... după cum și Eu am biruit” (Apoc. 3:21). Bunătatea și dreptatea se sărută împlinind planul evangheliei.

***